

Els reis

Els reis de l'Orient
porten coses, porten coses,
els reis de l'Orient
porten coses per a la gent.

Aquest any he demanat
un gran cavall de cartró,
però no he fet gaire bondat
i potser em duran carbó.

Se'm fa molt llarga l'espera
assegut a la vora del foc,
de tant en tant guaito per la finestra
mentre al carrer es fa fosc, a poc a
poc.

Per la xemeneia ja sento

els tambors repicar,
emboliqueu-me la bufanda
que la cavalcada passarà.

Amb el pare els anem a rebre,
pugen del barri Mascaró,
les cames i les dents em tremolen
no sé si és de fred o d'emoció.

Reno! Quina gentada,
sóc molt petit i no veig res,
a coll pugeu-me pare,
guaiteu com tiren caramels!

Al davant va un cavaller
amb cavall molt ben guarnit
i al darrera va el camió

de joguines atapeït.

La carrossa engalanada
arrossegada pel tractor,
els tres reis porta a l'església
perquè els beneeixi el rector.

El rei negre m'ha tocat
i a la galta li he fet un petó,
el nas se m'ha emmascarat,
però enguany ja no tinc por.

Davant de casa descarreguen
un gran paquet, quina il·lusió!
Tot tremolant el desembolico...
és el meu cavall de cartró!

Josep Sala i Vilabella

Contes breus:

Paraules de destrucció

Un conjunt arquitectònic realment especial s'alçava davant dels meus ulls. Runa i runa i més runa s'amuntegava just on feia un parell de dies hi havia una ciutat més o menys plena de vida. Ignorava el que havia ocorregut allà, on jo m'estava palplantat, intentant imaginar quelcom que no podia ni somiar que escapava a la meua imaginació. M'havia imaginat, allà esperant, trobar dones plorant i nens que buscaven algú de qui poder-se penjar, però ni aquest consol vaig tenir, ni aquest brot desesperat de vida vaig trobar, no hi havia res, absolutament res, tot era mort, mort i erm. No hi havia ocells al cel, només un núvol de pols densa que em privava de la visió del sol.

Si no fos per l'intens fred i perquè tenia la certesa de ser viu, hauria jurat

que aquell sinistre espectacle que hi havia davant meu era el mateix infern. Una olor a recremat suporava de les entranyes de la destruïda ciutat. A pesar de totes les meves observacions encara estava fet un mar de dubtes i de preguntes transcendents que m'atormentaven. Em preguntava per la gent, ossos sense vida se'n veien pocs, per altra banda no n'havien pas pogut sortir vius, aquesta possibilitat ni tan sols estava contemplada ni per mi ni per les lleis de la matemàtica moderna que ja no creu en els miracles. Mentre em feia aquest cúmulo de preguntes vaig pensar que no seria mala idea de furgar entre la runa per intentar buscar quelcom que m'indiqués el que havia passat. Tot plegat res, algunes peces d'un aparell, ignoro quin, alguns utensilis de cuina

i fins tot un autobús al qual el cataclisme devia haver enxampat en servei.

Em disposava a abandonar la meua infructuosa recerca quan una planxa metàl·lica abonyegada i ennegrida em féu ensopegar. Me la vaig mirar amb odi, em calia alguna cosa contra la que revoltar-me per no explotar i fou llavors i només llavors quan ho vaig entendre tot. A la placa, que un temps enrere havia estat un cartell, hi havia escrit en caràcters japonesos: "Benvinguts a Hiroshima".

PD: Aquest escrit és un homenatge a les víctimes del poder atòmic, perquè està escrit que hi ha història que s'oblida que està condemnada a repetir-se.

Ton

Paraules

«No existeix cap home que tingui el dret de despreciar als homes.»

Alfredo de Vigny, novel·lista francès

«Els homes ofenen abans a qui estimen que a qui temen.»

Maquiavelo, pensador italià

«La línia recta és el camí més curt entre dos punts, però no el més atractiu.»

Mae West, actriu nortamericana

«Experiència és el nom que es dóna als propis errors.»

Oscar Wilde, escriptor irlandès